

בית המשפט העליון**רע"א 7246/11**

בפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקשת: חיים לוי סוכנות רכב ומוסך איזורי ירושלים (1998)
בע"מ

נגד

המשיבה: קרסו מוטורס בע"מ

בקשה למתן רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בירושלים מיום 11.9.2011 בת"א 45359-05-11
שניתנה על-ידי כבוד השופט מ' דרורי

בשם המבקשת: עו"ד אינגריד הר-אבן

בשם המשיבה: עו"ד אילן שביט-שטריקס; עו"ד נורית לזר; עו"ד אורי צירינסקי

החלטה

בפניי בקשה למתן רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מ' דרורי) מיום 11.9.2011, בה נדחתה בקשת המבקשת למתן צו זמני האוסר על המשיבה, בין היתר, לבצע או להימנע מביצוע כל פעולה שיש בה כדי להביא להפסקת יחסי הזכיינות בינה לבין המבקשת.

אלה, בתמצית, העובדות והטענות העיקריות הצריכות לעניין:

1. המשיבה (להלן: קרסו) היא חברה העוסקת, בין היתר, בייבוא, הפצה ומכירה בישראל של כלי רכב מתוצרת "רנו" ו"ניסאן" (להלן: כלי הרכב), וכן במתן שירותי אחזקה ותיקונים לכלי הרכב. קרסו מפעילה מרכזי שירות ומכירה בפריסה ארצית באופן שחלק מהמרכזים מנוהלים על-ידיה וחלקם על-ידי סוכנים עצמאיים. המבקשת (לוי) משמשת כסוכנות למכירה ולשיווק של כלי הרכב אותם מייבאת קרסו באזור ירושלים. כמו כן מפעילה לוי מוסך מורשה לתיקון כלי הרכב והכל כחלק מרשת הסוכנויות של קרסו. מערכת היחסים בין הצדדים עוגנה בשני הסכמים שונים: הסכם הרשאה למכירת כלי רכב שנערך בחודש דצמבר 1999 (להלן: הסכם השיווק), והסכם הרשאה לשמש מרכז שירות מוסמך שנערך בחודש ינואר 2010 (להלן: ההסכם הנוסף). בהסכם השיווק העניקה קרסו, באמצעות חברה שבבעלותה, פסיפיק יבואני רכב בע"מ ("החברה"), הרשאה בלעדית ללוי למכור באזור ירושלים את כלי הרכב שיובאו על-ידי קרסו. על-פי סעיף 4 להסכם השיווק, תוקף ההרשאה

הינו לעשר שנים, החל מיום 1.1.2000 ועד ליום 31.12.2009, בכפוף לכך שהחברה תמשיך ותשווק בישראל את כלי הרכב ובכפוף לתוקפם של הסכמי החברה עם יצרניות הרכב "רנו" ו"ניסאן". עניינו של ההסכם הנוסף הוא הרשאה שהעניקה קרסו ללוי להפעיל בירושלים מרכז שירות מוסמך לכלי הרכב, לתקופה של שנתיים, החל מיום 1.1.2010 ועד ליום 31.12.2011.

2. החל מחודש אוגוסט 2010 ניהלו קרסו ולוי מגעים לצורך גיבוש הסכם שיווק חדש ביניהן. במסגרת אותם המגעים נדונו, בין היתר, שאלת הבלעדיות שתוענק ללוי מתוקף ההסכם וכן אפשרויות לקיום שותפות בין הצדדים או לרכישת סוכנות לוי על-ידי קרסו. המגעים לא עלו יפה ובעקבות מחלוקות שנתגלעו בין הצדדים, שלח בא-כוחה של קרסו ביום 2.3.2011 מכתב ללוי שכותרתו "הודעה על סיום הרשאת 'חיים לוי' לשמש סוכן למכירת רכבים ברשת קרסו" (להלן: המכתב). במכתב נטען כי מערכת היחסים בין הצדדים "הידרדרה לשפל חסר תקדים ומצויה במשבר אמון חמור" וזאת כתוצאה מהתנהלותה של לוי וחריגותיה מאמות המידה הנהוגות ברשת סוכנויות קרסו. עוד נטען במכתב כי ללוי ניתנו הזדמנויות לתיקון רמת השירות ומשכשלה לעשות כן יחסי הצדדים אינם ניתנים לשיקום. בסעיף 5 למכתב צוין כי הסכם השיווק, שנחתם בחודש דצמבר 1999, בא אל קיצו לאחר עשר שנים ביום 31.12.2009, וכי לא נחתם בין הצדדים הסכם חדש חרף מאמציה של קרסו. על כן, כך צויין, החליטה קרסו לבטל את הרשאתה של לוי לשמש כסוכנת למכירת כלי הרכב החל מיום 2.9.2011 - שישה חודשים מיום משלוח המכתב - וזאת "לצורך היערכות והתארגנות ולפנים משורת הדין". במכתב נוסף מיום 8.3.2011 הודיעה קרסו ללוי על ביטול ההסכם הנוסף וזאת, לטענת קרסו, בין היתר נוכח רמתו הנמוכה של מרכז השירות שמפעילה לוי ובשל הפרות יסודיות נמשכות של ההסכם מצידה. מועד כניסתה לתוקף של הודעת ביטול זו נקבע אף הוא ליום 2.9.2011.

על רקע זה, הגישה לוי ביום 25.5.2011 לבית משפט קמא תביעה לאכיפת הסכם השיווק בין הצדדים, למתן סעד הצהרתי בדבר בטלות ההודעות על סיום ההתקשרות ולמתן צו קבוע לפיו תימנע קרסו, בין היתר, מהפסקת יחסי הזכיינות עימה. כמו כן עתרה לוי לפיצוי כספי בסך ₪ 16,730,502 בגין נזקים והפסדים שנגרמו לה לטענתה בין השנים 2005-2010. במסגרת התביעה אף עתרה לוי למתן צו זמני שיאסור על קרסו לבצע או להימנע מביצוע כל פעולה שיש בה כדי לסיים את יחסי הזכיינות עימה וכן לצו זמני שיאסור על קרסו לעשות שימוש כלשהו במידע הקיים אצלה אודות לקוחותיה של לוי.

3. בהחלטתו מיום 11.9.2011 דחה בית משפט קמא את בקשתה של לוי למתן הצו הזמני אך נעתר באופן חלקי לבקשה להאריך את תקופת ההודעה המוקדמת. בית המשפט קבע כי הזכות שהוקנתה ללוי בהסכם השיווק אינה זכות קניינית, אלא זכות הפצה ובלעדיות לתקופה של עשר שנים למכירתם של כלי הרכב באזור ירושלים. עוד נקבע כי כוונת הצדדים הייתה לערוך הסכם לעשר שנים

בלבד, וזאת בעיקר בהתחשב בעובדה כי בטיטא מוקדמת של הסכם השיווק שהוצגה בפני בית המשפט הוצע שתוקפו של ההסכם יהיה לחמש-עשרה שנים, אך בהסכם כנוסחו הסופי נקבע תוקפו לעשר שנים. בית המשפט קבע, אפוא, כי הסכם השיווק בא אל קיצו ביום 31.12.2009 והוא אינו מחייב עוד את הצדדים. אשר למצב המשפטי מהיום שבו תם הסכם השיווק, נקבע כי בהעדר הוכחה מספקת ביחס לכוונת הצדדים להאריך את ההסכם לתקופה מסוימת (או ללא הגבלת זמן), המשך היחסים הוא "מעין המשכיות של 'מיום ליום', וזאת עד להסדר חוזי אחר בין הצדדים". מאחר שאין חולק כי הצדדים לא הגיעו להסדר חוזי אחר אין, כך נקבע, הסכם תקף ביניהם בנוגע להרשאת לוי לשמש כסוכן מכירות ועל כן, רשאי היה כל צד לנהוג כאילו אין הסכם. יחד עם זאת, נקבע שקיים צורך במתן פרק זמן סביר כהודעה מוקדמת. בהקשר זה דחה בית המשפט הן את עמדת קרסו לפיה חודשיים הם פרק זמן סביר, והן את עמדת לוי לפיה ארבעים וארבעה חודשים הם פרק הזמן הדרוש (חודש עבור כל שנת זיכיון, החל משנת 1967 - השנה בה על-פי הנטען החל הקשר בין הצדדים). על דרך ההיקש מדיני השכירות קבע בית המשפט כי מקום שבו מדובר בהסכם לתקופה של עשר שנים, תקופת ההודעה המוקדמת ראוי שתעמוד על עשרה חודשים, וכי תקופה זו היא סבירה ומתאימה גם לנסיבות המקרה דנן.

בית המשפט קיבל אומנם את עמדת קרסו לפיה משהופר האמון שביסוד יחסי הצדדים אין לכפות עליה את המשך הקשר עם לוי, אך קבע כי אין בכך כדי לקצר את תקופת ההודעה המוקדמת שנקבעה. בנוסף סבר בית המשפט כי אין מקום לדון במסגרת הליך הביניים שבפניו בטענות שהעלו הצדדים לעניין הפרת ההסכמים. לבסוף קבע בית המשפט כי בנסיבות העניין אין מקום להיעתר לבקשה למתן הצו גם בשל כך שהמחלוקת בין הצדדים היא בעיקרה מחלוקת כספית ואין כל ביטחון שהסעד בו תזכה לוי בתביעה העיקרית, ככל שתזכה, יהיה סעד של אכיפה ולא של פיצויים. בית המשפט דחה, אפוא, את הבקשה לסעד זמני אך קבע כי ההודעות על סיום ההרשאה ייכנסו לתוקף ביום 2.3.2012, כלומר בחלוף שנה מיום שליחת המכתב. לוי אף חויבה לשלם לקרסו את הוצאות הבקשה בסך 50,000 ש"ח.

4. מכאן הבקשה שבפניי, בה טוענת לוי כי משמעות החלטתו של בית משפט קמא שלא להיעתר לבקשה למתן סעד זמני היא קריסתה המיידית ופיטורי שישים עובדים של החברה. לוי טוענת עוד כי אין לה כל אפשרות להתקשר עם יבואן אחר, שכן היא עודנה מחויבת לבלעדיות כלפי קרסו; כי בשל מערכת הקשרים בין יבואני הרכב לא ימצא יבואן שיסכים להתקשר איתה בהסכם; וכי ממילא הדבר יצריך השקעות עתק של מיליוני שקלים. כמו כן טוענת לוי כי סיום יחסי הזכיינות בינה לבין קרסו, המתקיימים לדבריה משנת 1967, יביא לחיסול מוחלט של החברה ששווייה, לפי הנטען, נאמד ב-51 מיליון ש"ח. לטענת לוי, בית משפט קמא לא דן בראיות לכאורה לקיום עילת התביעה העיקרית ולא ערך מאזן נזקים בין הצדדים אף שהוכח כי לה ייגרמו נזקים כבדים כאמור, ואילו קרסו לא הוכיחה כי עלול להיגרם לה נזק בעקבות מתן הסעד הזמני. עוד נטען כי מערכת היחסים בינה לבין קרסו היא

ייחודית נוכח מהות היחסים ומשך הזמן שבו התקיימו וכן בהתחשב במוצר יקר הערך העומד בבסיסם והבלעדיות שהוענקה לה ומשכך, לא היה מקום להישען על הלכות שנקבעו לגבי יחסי זכיינות בתחומים אחרים או לגבי יחסי שכירות.

טענתה המרכזית של לוי היא כי בהינתן מכלול היחסים בינה ובין קרסו לאורך ארבעים וארבע שנות הקשר ביניהן ונוכח שתיקתה של קרסו, העדר הודעה על אי-חידושו של ההסכם וכן התנהגות הצדדים בפועל, הסכם השיווק המשיך לחול על היחסים ביניהן גם לאחר ה-31.12.2009 והוא ממשיך לחול למשך עשר שנים נוספות, או עד קרות אחד האירועים המאפשרים את ביטולו. לוי גורסת כי כוונת הצדדים הייתה להמשיך את היחסים, כפי שניתן ללמוד מתקופת ההתקשרות הארוכה, שנמשכה ברובה ללא חוזה כתוב. על כן, טוענת לוי, שגה בית משפט קמא בכך שהתמקד בשאלה מהו משך תוקפו של הסכם השיווק לאחר יום ה-31.12.2009, בעוד שהשאלה המרכזית היא האם התקיים אחד מן התנאים הקבועים בהסכם השיווק המאפשרים את סיומו, קרי: הפסקת פעילות קרסו כיבואן; חילופי בעלות של לוי; פירוק או כינוס נכסים של לוי; והפרה יסודית של ההסכם בכפוף למתן הודעה מראש ואפשרות לתיקון ההפרה. לוי טוענת כי אף אחד מן התנאים הללו לא התקיים עת הודיעה קרסו על ביטול הסכם השיווק ולפיכך, הודעות הביטול של קרסו מהוות הפרה של ההסכם ועל בית המשפט להורות על הקפאת המצב ששרר בין הצדדים ערב הודעות הביטול. עוד טוענת לוי כי שגה בית משפט קמא בקובעו שהמקרה דנן אינו מתאים למתן סעד של אכיפה אלא לפיצוי כספי בלבד, ובקובעו עוד כי קיים "חוסר אמון" בין הצדדים מבלי שהונחה בפניו תשתית עובדתית מספקת לעניין זה. כמו כן נטען כי שגה בית המשפט בהחליטו שלא יישמעו עדים במסגרת הדיון שהתקיים בבקשה, ובהתעלמו מן הראיות הרבות בכתב שהובאו בפניו. לבסוף טוענת לוי כי פרק זמן של עשרה חודשים אין די בו בנסיבות העניין כהודעה מוקדמת, וכי היה על בית המשפט לקבוע תקופה של ארבעים וארבעה חודשים לכל הפחות - חודש עבור כל שנת התקשרות בין הצדדים. כמו כן מלינה לוי על סכום ההוצאות שבהן חויבה שהינו לטענתה בגדר "הוצאות עונשיות".

5. קרסו מנגד סומכת ידיה על החלטתו של בית משפט קמא וטוענת כי אין כל ייחוד במערכת היחסים בינה ובין לוי בהשוואה לחוזי סוכנות אחרים - לוי לא רכשה בעצמה את מלאי כלי הרכב אלא מכרה אותם בשמה של קרסו וזכותה מכוח הסכם השיווק היא זכות חוזית ולא קניינית. קרסו מוסיפה כי ביחס לחוזי סוכנות מסוג זה נפסק כי הסעד ההולם אינו סעד אכיפה אלא סעד כספי ועוד טוענת קרסו כי חוזה סוכנות מבוסס על קשר אישי בין היבואן לסוכן וכי אובדן האמון ביניהם מהווה עילה לסיום ההתקשרות אף אם הדבר אינו כלול במפורש ברשימת עילות הביטול הנקובות בחוזה, ואף במקרים בהם החוזה שולל כליל את האפשרות לבטלו, ובענייננו אכן נקבע כעניין שבעובדה כי אבד האמון בינה לבין לוי. כמו כן טוענת קרסו כי הלכה היא שבמקרה של אובדן אמון כאמור לא יינתן סעד של אכיפה בתביעה העיקרית ובהתאם גם לא יינתן סעד של צו מניעה זמני ולכן החלטתו של בית משפט קמא, לפיה היחסים העסקיים בין הצדדים ימשכו גם בתוך תקופת ההודעה המוקדמת, מיטיבה

עם לוי בהשוואה לדין הקיים.

ביחס להסכם השיווק טוענת קרסו כי מיום 1.1.2010 ואילך מתקיים בינה לבין לוי "חוזה לתקופה בלתי קצובה" וכי לא הוכחה כל כוונה אחרת של הצדדים בעניין זה. לטענתה כוונת הצדדים היא שאלה עובדתית שהנטל להוכיחה מוטל על לוי, אשר העלתה בעניין זה גרסאות שונות ולא הוכיחה כי הייתה גמירות דעת. זאת ועוד, קרסו סבורה כי מלשונן של הסכם השיווק עולה במפורש כוונת הצדדים שתוקפו יהיה לעשר שנים, כי הוא לא יימשך מעבר לתקופה זו וכי לא קיימת חובה להודיע על כך שהחוזה לא יחודש באופן אוטומטי. קרסו מוסיפה וטוענת כי לא הוכח קיומו של נוהג המחייב להודיע על אי-חידושו של הסכם השיווק בתום התקופה הנקובה בו וכי גישתה של לוי לפיה בהעדר כל הודעה אחרת הסכם השיווק נמשך לעשר שנים נוספות נוגדת כל הגיון מסחרי ואף עומדת בסתירה לפסיקה שקבעה כי "אין חוזה לנצח". לשיטתה של קרסו בדין פעל בית משפט קמא בקובעו כי משלא הוכחו טענותיה של לוי בדבר "כוונת הצדדים", ובהעדר ממצא עובדתי בעניין זה, ניתן לערוך היקש מהוראות החוק בעניין שכירות. קרסו מוסיפה וטוענת כי תקופת ההודעה המוקדמת שנקבעה בענייננו עולה בקנה אחד עם הפסיקה בעניין זה, מאפשרת ללוי זמן התארגנות והיא ארוכה בהרבה מהזמן הדרוש לה להחזיר השקעתה. ביחס להפעלת המוסך המורשה טוענת קרסו כי על-פי ההסכם הנוסף ניתן להביאו לסימום בהודעה מראש של 90 יום, והיא עשתה כן, מה גם שתקופת ההרשאה לפי הסכם זה היא ממילא עד ליום 31.12.2011. מכל מקום, קרסו סבורה כי בדין ראה בית משפט קמא את הסכסוך כתולדה של משבר אמון כללי בין הצדדים הנוגע הן להסכם השיווק והן להסכם הנוסף, שהינו טפל להסכם השיווק. קרסו מוסיפה וטוענת כי בית משפט קמא יישם כנדרש את ההלכות בעניין מתן צו מניעה זמני בהציבו תחילה את שאלת קיומה של זכות תביעה לכאורה; בהתבססו על עובדות שאינן במחלוקת ועל טענות משפטיות; ובהפנותו להלכות הרלוונטיות. לבסוף, נטען כי לוי נהגה בחוסר תום לב בהגישה את הבקשה לסעד זמני בתזמון שנועד לחבל בהליכי ההנפקה של קרסו ובכך שניסתה להשחיר את פניה של קרסו בפני בית משפט קמא תוך התייחסות לאמירות חסויות מן המשא ומתן שהתנהל בין הצדדים.

6. בהחלטה מיום 1.1.2012 הותר ללוי להגיש תשובה לתגובת קרסו ובתשובה זו טוענת לוי כי במוקד בקשתה למתן הצו הזמני ניצבת העובדה שהודעות הביטול ניתנו שלא כדין. לדבריה, שאלת משך תוקפו של הסכם השיווק היא שולית ועיקר הדיון בשלב זה אמור להתמקד במאזן הנזקים כתוצאה מהחלטה בעניין מתן או אי-מתן הצו. בהקשר זה, כך נטען, קרסו לא הוכיחה שייגרם לה כל נזק כתוצאה ממתן הצו אשר לא ניתן יהיה לפצותה בגינו אם תידחה התביעה. לעומת זאת הנזק שייגרם ללוי אם לא יינתן הצו הוא בלתי הפיך. עוד טוענת לוי כי ימים ספורים טרם שנשלחו הודעות הביטול הייתה קרסו עדיין מעוניינת בהמשך ההתקשרות ביניהן ודבר זה מוכיח כי לוי לא הפרה את ההסכמים, כי לא שרר חוסר אמון בין הצדדים וכי קרסו ראתה את מערכת היחסים בין הצדדים כמערכת נמשכת ורצופה. לשיטתה של לוי יש לראות את מערכת היחסים שהתקיימה בין הצדדים

משנת 1967 ועד היום כמכלול, ואין לבחון את עשר שנות הסכם השיווק במנותק מכך. בנוסף טוענת לוי כי ההשקעות הכספיות המשמעותיות שביצעה ומלאי החלפים והציוד יקר הערך שברשותה מעידים אף הם על כוונת הצדדים להתמשכות היחסים, וכך גם טיב הקשר בין הצדדים לאורך שנת 2010 - לאחר תום תקופת ההסכם לכאורה. עוד טוענת לוי כי עמדתה של קרסו בדבר העדר האמון בין הצדדים לא נתמכה בראיות ואינה יכולה לשמש עילה לביטול ההסכם, כי יש לראות את הסכם השיווק ואת ההסכם הנוסף כמקשה אחת וכי ההחלטה לחתום על ההסכם הנוסף בחודש ינואר 2010 מעידה על כך שמערכת היחסים בין הצדדים הוארכה כולה.

7. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים הגעתי למסקנה כי דין הבקשה למתן רשות ערעור להידחות. הלכה היא כי לערכאה הדיונית מוקנה שיקול דעת רחב לעניין סעדים זמניים וערכאת הערעור נוטה שלא להתערב בשיקול דעת זה להוציא מקרים חריגים (ראו: רע"א 5072/00 איזי יוגב תעשיות בע"מ נ' מסגרת האחים אבו בע"מ, פ"ד נה(2) 310,307 (2000); רע"א 1794/11 חברת החשמל מחוז חברון נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פסקה 7 (טרם פורסם, 5.6.2011)). המקרה דנן אינו בא בגדר מקרים חריגים אלה.

מערכת היחסים בין קרסו ללוי עוגנה בהסכם הפצה שהינו מסוג החוזים אשר לגביהם נפסק כי הם מבוססים על קשר אישי ועל יחסי אמון בין הצדדים וכי חזקה שהם אינם מיועדים לעמוד בתוקפם לצמיתות (ראו: ע"א 442/85 זוהר נ' מעבדות טרבנול (ישראל) בע"מ, פ"ד מד(3) 661, 671 (1990); ע"א 2491/90 התאחדות סוכני נסיעות ותיירות בישראל נ' פאנל חברות התעופה הפועלות בישראל, פסקה 14 (לא פורסם, 3.5.1994)). על כן, צדק בית המשפט בדחתו במקרה דנן את הבקשה למתן סעד זמני וזאת בהתאם להלכה לפיה, ככלל, אין לכפות על צדדים להסכם מסוג זה שיחסייהם עלו על שרטון, להמשיך ולקיים שיתוף פעולה עסקי ביניהם בניגוד לרצונו של מי מהם והתרופה המתאימה למקרים מעין אלה איננה צו מניעה או צו עשה זמני כי אם סעד של פיצוי כספי (ראו: רע"א 5284/95 ג'יג'י מעבדות קוסמטיקה בע"מ נ' של סוכנויות יופי בע"מ (לא פורסם, 24.10.1995); רע"א 5843/05 איגוד ערים לאיכות הסביבה דרום יהודה נ' שרון דן השקעות בע"מ, פסקה 6 (לא פורסם, 13.12.2005); רע"א 2479/06 ארגון סוכני דואר נ' חברת דואר ישראל בע"מ, פסקה 11 (לא פורסם, 9.7.2007)). יחד עם זאת, הדיון בבקשה לסעד זמני איננו המסגרת המתאימה לקביעת ממצאי עובדה. על כן לא היה מקום לקביעותי ההחלטיות של בית משפט קמא כבר בשלב מקדמי זה ובלא שמיעת ראיות, על דבר סיום הסכם השיווק ביום 31.12.2009, על הסכם המתחדש מאז "מיום ליום" ועל משך תקופת ההודעה המוקדמת. סוגיות אלו, כמו גם טענות הצדדים בסוגיית ההפרה ראוי להן כולן כי תתבררנה ותוכרענה במסגרת התביעה העיקרית ולאחר שמיעת ראיות. לעניין מאזן הנוחות ייאמר כי אם בסופו של יום תתקבל עמדתה של לוי באשר לאופן התנהלותה של קרסו, ניתן יהיה לפצותה על כך בכסף. על כן, בהתנגדה לסעד הזמני שנתבקש גוטלת על עצמה קרסו את הסיכון כי אם לאחר שמיעת ראיות תתקבלנה טענותיה של לוי, יהא על קרסו

לפצותה בגין מלוא הנזקים הכספיים שנגרמו ויגרמו לה בנסיבות העניין.

8. סיכומו של דבר - לא ראיתי להתערב בתוצאה שאליה הגיע בית משפט קמא והיחסים העסקיים בין הצדדים יבואו, אפוא, לסיומם ביום 2.3.2012. יחד עם זאת שמורות לצדדים מלוא טענותיהם באשר לנסיבות הפסקת יחסי הזכיינות על כל המשתמע מכך, לרבות באשר למשך תקופת ההודעה המוקדמת שהייתה ראויה בנסיבות העניין. כל מימצא עובדתי ומשפטי בהקשר זה ייקבע על-ידי הערכאה המבררת לאחר שמיעת התיק לגופו ובהתבסס על הראיות שתישמענה ותוצגנה בפניה.

נוכח החלטתי זו המשמרת את התוצאה שאליה הגיע בית משפט קמא אך לא בהכרח את הממצאים והמסקנות שאליהם הגיע בשלב מקדמי זה, אני מוסיפה ומורה כי סכום ההוצאות ושכר הטרחה שפסק בית משפט קמא יופחת ויועמד על סך של 15,000 ש"ח וכן אני מורה כי המבקשת תישא בשכר-טרחת עורך דינה של המשיבה בבקשה זו בסך 10,000 ש"ח.

ניתנה היום, כ"א בטבת התשע"ב (16.1.2012).

ש ו פ ט ת

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 11072460_V03.doc מו
מרכז מידע, טלי 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il